

Одлазак

Собу осветљава само слабашна светиљка у подножју искошене дрвене таванице. Из гомиле старих књига и плоча на поду допире пригушен звук француске шансоне из прошлог века. Грамофон који 10 година није коришћен сада окреће свом снагом као да зна да би то могли бити његови последњи звуци до неких следећих носталгичних времена.

„Мила, јеси ли ту?“

Мила! Одувек је презирала иронију сопственог имена. Хтела она то или не, увек је Мила и свакоме је Мила. Никад се није осећала довољно жељено упркос сваком позиву који је почињао са „Мила...“ Немали је број оних који су је отворено сматрали прилично „немилем“. И сама је с намером потенцирала тај контраст између сопственог имена и карактера који је градила.

„Зар не можете да ме оставите на миру бар 5 минута?!“ дрецнула се на млађег брата који је добро схватио поруку још пре ударца плишаног јастука у главу. Ово ће бити теже него што је мислио.

„Мораш да сиђеш за пола сата иначе не стижеш на воз...“ успео је да прозбори пре него што је затворио врата за собом, а још један јастук завршио на поду до њих.

„Као да уопште желим да стигнем на глупави воз...“ промрмљала је себи у браду и наставила да лежи и гледа у ону исту дрвену таваницу обасјану благом светлошћу своје најдраже лампе. Одувек је волела и у току дана да ролетнама замрачи собу и упали само ту једну лампу која је соби одмах давала неку посебну атмосферу коју је толико волела.

Ово јој је 4. година да се сели у тај град. Заправо, одавно је она гост у сопственој кући али никада није хтела себи то да призна. Тако то иде када си из провинције. Ако желиш неку озбиљнију школу мораш у већи град. О факултету да не говоримо.

У почетку је тражила излаз. Мала средина гуши, нико је не разуме. „Само да одем!“ Али како је време одмицало, схватала је да срећа није у потпуности ни са оне друге стране.

Тако јој тешко пада одлазак овог лета. Одлука о факултету ће је највероватније одвести и много даље, а ових 200км сваке недеље умеју тако да се развуку. Као и недеље па некада кући не долази по месец дана. Време лети, одраста се, одлуке, каријера, живот. Одједном је жеља за детињством јача од оне коју је као клинка имала да одрасте.

Са 10 година је у истој тој соби са искошеном таваницом од дрвета замишљала да су годови изнад њеног кревета небеска тела. Своје барбике је прерушавала у астронауте па су плесале по космосу, а њена лампа је била сунце. Викала је на сваког ко би јој говорио да не можеш да будеш балерина у космосу и остајала би сатима у свом малом свету.

Доста је измењена и сама соба за те 4 године. Мало по мало постајала је остава за ствари осталих укућана. С времена на време су по столицама висили стари капут, а братови уџбеници из млађих разреда су правили гомиле око радног стола. Вешто су то сакривали када би Мила јавила да долази. Нико није желео да изазива буру реакција којима је Мила била сколна када нешто није било по њеном. Али ове године је Мила полако престајала да се бун, а најновија гомила ствари била је нешто што је и

њој значило. Колекција плоча њене маме сада је њена као и књиге из њеног детињства. Прелепи звуци уз које је Мила одрасла и први пут се заљубила у страни језик, сада су одзвањали у круг и у круг.

Знала је да ће већ кроз две недеље поново бити ту на истом месту у свом кревету посматрајући дрвену таваницу, али нешто се у њој ломило као да је овај одлазак другачији.

Никада није био тежи.

Требало је скупити снагу после 3 месеца за нове обавезе и одлуке, нове почетке. Далеко од мајчине кухиње и загрљаја за добро јутро, од мириса велике липе из дворишта и мачора коме не можеш измаћи када отвориш врата а да не почне да се мази и умиљава.

Лежећи сама у својој соби већ осећа како јој недостаје све што види и чује око себе. Очев глас из дневне собе, братове глупаве игрице којима је досађивао док се и сама није залудела, гледање серија са мамом. Ситнице које јој одједном значе више од било ког милионског града, елитне школе и перспективне каријере.

„Да ли је сваки добитак у животу одрицање од нечега другог?“

Воз је већ пристао у станицу када је отворила очи.

„Већ?“ изговорила је као да јој је потребно да јој неко одговори на сва питања која је тог дана постављала самој себи. Да се однекуд створи неко и каже јој да сања. Да је и даље она мала Мила.

Тек је кренула у први разред, и до јуче је веровала у Деда Мраза. Дословно. Најбоља другарица јој је пренела вест да не постоји и онда су се договориле да не разговарају са родитељима због такве обмане. Брат јој је тек напунио месец дана и Мила је чврсто одлучила да он никад не доживи такво разочарање. Она ће му куповати поклоне за Нову Годину, и од почетка ће знати да никакав Деда Мраз не стоји иза тога. Већ тада је знала да доноси тешке и исправне одлуке.

„Стигла?“ гласила је порука која јој је стигла на излазу из вагона. Иста она најбоља другарица која јој је открила сурову истину о Деда Мразу, сада јој је била цимерка у овом милионском граду. Она је истог дана раније допутовала и већ се ужелела своје другарице иако су цело лето провеле заједно. Понекад и пријатељ може бити сродна душа.

„Ту сам за 20 минута.“ Мила се осмехнула и ушла у такси.

Поглед јој је лутао преко реке аутомобила која се простирала чак до хоризонта где се сунце играло са свим топлим бојама спектра. Остатак пута је безизражајно зурела у небо. Бука и гужва су је опколиле са свих страна, али су убрзо почеле да се губе. Чула је само своје дисање и лагану мелодију неке песме која је допирала са стерео уређаја у таксију. Није могла да је препозна, али је сваки тон у њој будио пријатна осећања и то јој је било довољно да јој се препусти. Не сећа се када се последњи пут тако пријатно осећала долазећи у град. Насмејала се самој себи схвативши да је на почетку дана била спремна да бије сваког ко би јој поменуо одлазак. Труцкање таксија скоро да ју је успавало, као и она мелодија која се некако одужила. Посматрала је како сунце лагано нестаје и размишљала о томе како је све лакше када имаш коме да дођеш.

„То је то, овде станујете?“ глас љубазног таксисте отргao ју је из дубоког размишљања.

„Да, да, баш ту је улаз, поред ове липе.“

То дрво јој је било посебно драго.

Платила је и већ кренула да излази из аута када је наглас поставила још једно у низу питања тога дана:

„Верујете ли да је дом осећање, а не место?“

Ђурђија Матић, IV-Г